

Videl sem, kako je blede Ester pri zadnjih verzih še bolj prebledela.

»Kake neumnosti so to, Fritz? Ne razumem Vas,« mu je rekla gospa strogo.

»To so slabi dovtipi, ma chère mama. Prosim Vas, dogovorite se z mojim prijateljem, kam pojdemo jutri.«

Gospa ga je še enkrat strogo pogledala — videl sem, da ga bolj ljubi kot zasluži — in se obrnila k meni.

»Glava ni pri vsem tem nič kriva, Fritz, ampak srce,« je rekla Ester.

»Torej srce; dejal sem ti, da mi ni za besede.«

»Ne, to je zelo važno. Ta pesem je slaba.«

»Taka mora biti.«

»Človek, ki bi vsak dan posebe pel take pesmi, bi se vsak dan posebe motil v lastni diagnozi. Bolezen ni v mišljenju, ampak v življenju.«

»Imaš me za ničvrednega človeka, Ester. Dobro je, da se jasno in javno zmeniva, zlasti ker se nemara ne motiš.«

»Ne mislim ravno tega. Tisti človek ni ničvreden, ampak slaboten. Kako meniš, ali je storil veliko težavnih reči?«

»Pač. Ne, mislim, da ni. Najtežje stvari, ki jih je izvršil, bodo soneti.«

»Morda še kaj težjega, toda ne veliko težjega. Ali se je kdaj samovoljno odpovedal kaki želji?«

»Težko, da se je kateri.«

»Ali je kdaj prevzel nase veliko žrtev, da naredi drugemu majhno veselje ali da mu prihrani majhno žalost?«

»To je skoro izključeno. Slabo bi ga moral poznati, da bi mu prisodil kaj takega.«

»Ali kdaj leže žalosten v postelj in si pravi: danes nisem storil nič dobrega?«

»O pač. Dan in noč si ponavlja te besede.«

»Ta človek ni ničvreden. Ali kdaj vstane in si pravi vesel: danes me čaka velika naloga?«

»Ne. Nima nalog.«

»Kako, da se nikoli ne vpraša: zakaj sem?«

»Saj se vpraša in ne najde odgovora.«

»Dokler ne odgovori z dejanjem, ni odgovora.«

»Ali so dejanja težka?«

»Pravijo, da so od začetka težka; potem so lahka. Potem postanejo življenjska potreba. Potem so vse reči v življenju velike. Potem se ne šali več z drugimi ljudmi, da sebe kratkočasi. Toda, Fritz, ti si mi bil v Florenci nezvest!«

»Ne vem.«

»Signorina Ada se pritožuje nate. Svarila me je pred teboj,« se je žalostno smehljala Ester.

»Ah, Ada! Ali je mislila resno?«

»Vsi dobri ljudje mislijo resno; krivico si ji storil.«

»Drugim sem jih več. Bojim se, da jo bom tudi tebi.«

»Ne boj se!«

»Ali hočeš, da pripišem pesmi dva verza?«

»Kako?«

»Tako: Vzemi mojo roko, draga,
in me vodi. Ti vidiš.«

»Ne. Vso pesem bi moral izpremeniti.«

»Moje pesmi izidejo pri Vischerju. Ali hočeš, da ti jih posvetim in jim postavim ta motto?«

»Zelo ljubezniv bi bil.«

Videl sem, kako je z naporom pod mizo izvila svojo roko iz njegove.

»Vidiš, treba je, da je človek pameten.«

»Treba je,« je rekel Fritz. »Plačat!«

Z gospo sva se bila tačas zmenila, da pojdemo dopoldne na Viale dei Colli in popoldne v Fiesole.

(Dalje.)

LASTNI PORTRET.

Zložil Milan Kuret.

Tak bil sem; gub globokih v mladem čelu,
v pogledu ogenj blaznosti je tlel,
v besedah, mislih negotov in delu,
mrak črne žali lice je objel;
praznoto v srcu in obupu ščem
in v duši strašen dvom nad vsem, nad vsem.

In zdaj? — Zgladilo se je mlado čelo,
mračan pogled v očeh se mi jasni,
besede, misli vedre, sladko delo
in ciljem novim zdaj srce drhti.
A žali mrak? — Ta z lica ne izgine,
dokler ga groba ne zjasne temine.

